

Niti Jureža, niti babe, sploh žive duše ni bilo gori. Čakali smo do sedmih, potem smo se pa vrnili — z dolgimi nosovi. Zdaj smo vedeli, da nas je Jurež spet prav pošteno potegnil.

Ko sem prišla domov, me je mati ostro prijela, kje sem bila. Povedala sem ji vse po pravici. Tedaj se je glasno zasmejala:

»Vidiš, trapica, ta ko se godi otroku, ki verjame drugim več nego svoji materi. Že prav, tebi in vsem, ki ste gori drveli!«

»Pa zakaj, mami ca,« sem vprašala jo kaje. »se je Jurež zlagal tako čudno?«

»Vidiš, to je pa tako,« me je poučila mati. »Danes je sred postna sredo, torej je ravno polovico postnega časa v kraju. Radi tega pravijo, da na našnji dan prežagajo babo. V resnici je pa na polovico prežagan le postni čas. Zakaj govore tu o babi, niti jaz ne vem, res pa je, da so že tedaj, ko sem bila majhna, poznali ta izrek in trapili z njim naivne ljudi, prav tako, kakor je danes naredil z vami Jurež. Zdaj veš. V bodoče, upam, boš bolj pametna!«

Tisto popoldne smo stali otroci za Čofinovem skednjem in v sveti jezi dvigali drobne pesti. Iz hleva pa se je začul glasen krohot. Oj ti grdi, lažnivi Jurež ...!

V SPOMINSKO KNJIGO

*Lepote polna je žioljenja cesta,
če gledaš nanjo z blagimi očmi;
doeh ozorov luč naj o srcu ti gori:
resnici in dobroti bodi zvesta!*

E. Gangl